

Jan Paweł II PP.

List Ojca Św. Jana Pawła II do Kard. Jakuba Roberta Knox, przewodniczącego Komitetu Międzynarodowych Kongresów Eucharystycznych

Studia Theologica Varsaviensia 22/1, 217-219

1984

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

DOKUMENTY MIĘDZYNARODOWEGO KONGRESU EUCHARYSTYCZNEGO W LOURDES W 1981 R.

LIST OJCA ŚW. JANA PAWŁA II DO KARD. JAKUBA ROBERTA KNOX, PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU MIĘDZYNARODOWYCH KONGRESÓW EUCHARYSTYCZNYCH

Międzynarodowy Kongres Eucharystyczny, który odbędzie się w Lourdes w r. 1981, stanie się dla Kościoła ważnym momentem modlitwy i duchowej odnowy. Jego zapowiedź jest źródłem radości i zaproszeniem do troskliwego przygotowania nie tylko ze strony Komitetu, któremu Ks. Kardynał przewodniczy, lecz także ze strony licznych pasterzy i wiernych, mających wziąć w Kongresie czynny udział. „Jezus Chrystus — chlebem łamanym dla nowego świata”: oto temat wybrany przez stały Komitet Międzynarodowych Kongresów Eucharystycznych i zatwierdzony dzisiaj przez Papieża. Aby dobrze uchwycić tę specyficzną i dogłębną nowość, jaką Jezus Chrystus wnosi w życie każdego uczestnika Eucharystii, Kościoła i społeczności, Kongres będzie musiał ukazać przede wszystkim w pełnym świetle podstawy doktryny o Eucharystii, tej, jaka była nieprzerwanie rozważana i przeżywana od czasów apostoelskich,

- przez męczenników,
- Ojców Kościoła,
- chrześcijan wieków średnich,
- Sobory,
- przez nowożytną pobożność,
- w słusznych dociekaniach teologicznych naszych czasów.

Podobnie jak św. Paweł (por. 1 Kor 11, 23), pasterze i teologowie Kongresu będą musieli przekazywać to, co sami otrzymali z żywej tradycji kierowanej przez Ducha Świętego. Dzięki temu ukaże się w całości swego misterium pełny sens „Chleba łamanego”: ten „chleb” ma odniesienie nie tylko do tego wspólnomysłnego dzielenia się (un partage généreux), jakiego przykład dał Jezus, lecz do ofiary Chrystusa, który wydał swoje Ciało i przelał swoją Krew, aby zgładzić grzech świata, zburzyć mur

nieprzyjaźni między braćmi i otworzyć im dostęp do miłości Ojca. Oto podstawowe słowa Zbawiciela, zapisane przez św. Jana: „Chlebem, który Ja dam, jest moje ciało za życie świata” (J 6, 51). Natomiast Paweł Apostoł głosi: „Kielich błogosławieństwa, który błogosławimy, czy nie jest udziałem we Krwi Chrystusa? Chleb, który łamiemy, czyż nie jest udziałem w Ciele Chrystusa?” (1 Kor 10, 16).

To właśnie na podstawie tej żywej tradycji Kongres będzie mógł dać dzisiejszemu światu pogłębioną odpowiedź na to, jak i dlaczego „nowy świat” jest związany z Eucharystią, Eucharystia zaś — z Męką i Zmartwychwstaniem Chrystusa.

Cóż to za łaska, że będziemy sobie mogli lepiej uświadomić, iż ta Ofiana uobecnia się dla nas w każdej Eucharystii, że wierni mogą sobie przyswajając jej owoc jako codzienny pokarm i przedłużać tę ofiarę we własnym życiu! Pierwszym i podstawowym przeznaczeniem Kongresu będzie więc kontemplacja „tajemnicy wiary” i uwielbienie jej w zjednoczeniu z Maryją Dziewicą, która „wiernie chowała wszystkie te wspomnienia w swoim sercu” (por. Łk 2, 51). Moc tego niesłychanego orędzia, tego „szaleństwa” i „mądrości” Boga (por. 1 Kor 1, 21) winna poruszyć świat! Szczęśliwe będzie zgromadzenie w Lourdes, jeśli potrafi:

- pogłębić autentyczne pojmowanie Eucharystii,
- pobudzić do ożywienia wdzięczności za nią,
- doprowadzić do traktowania jej z większym szacunkiem,
- do bardziej godnego jej sprawowania; jeśli rozpali pragnienie owocnego przyjmowania Komunii św. dzięki lepszemu przygotowaniu!

„Chrystus oddał za nas swoje życie. My także winniśmy oddać życie za braci” (1 J 3, 16). „Nowy człowiek” (Kol 3, 10), nowy świat nacechowany dziecięcymi związkami z Bogiem i braterskimi związkami między ludźmi, powiedzmy nowa ludzkość, oto są owoce, jakich Kościół oczekuje, gdy łamie i dzieli Chleb Życia w imię Chrystusa. Najgłębsza płaszczyzna, na której urzeczywistnia się w komunikujących ta więź z Ciałem Chrystusa, ta „osmoza” w Boskiej miłości, nie podlega ocenie na ludzką miarę; należy ona do porządku łaski, jest pełnym tajemniczym udziałem w wierze i mocą Ducha świętości, w życiu zmartwychwstałego Chrystusa (por. Rz 1, 4). Z tego wypływają jednak ogromne konsekwencje moralne, jakie św. Paweł wymienia w drugiej części każdego ze swoich listów. Konsekwencje te są zarazem wymaganiem i wezwaniami, gdyż zakładają one podatność i odpowiedzialność uczestników.

Jakie głębokie następstwa wynikają stąd najpierw dla wzajem-

nych stosunków między samymi komunikującymi: „Eucharystia tworzy Kościół”, łączy ona jako członki jednego Ciała tych, którzy uczestniczą w tym samym Ciele Chrystusa; „aby wszyscy byli jedno” (J 17, 21). Jakie następstwa wynikają dla społeczności, dla sposobu podejścia do braci w człowieczeństwie, zwłaszcza do ubogich — aby im służyć, aby dzielić razem z nimi chleb tej ziemi i chleb miłości, aby razem z nimi budować świat bardziej sprawiedliwy, bardziej godny dzieci Bożych i aby jednocześnie przygotowywać mający nadejść „nowy świat”, w którym sam Bóg dokona ostatecznego odnowienia i doprowadzi do pełnego i wiecznego zjednoczenia (por. Ap 21, 1—5; por. Konstytucja duszpasterska o Kościele w świecie współczesnym, *Gaudium et Spes*, nn. 39. 45).

Zadaniem Kongresu w Lourdes będzie ukazać w pełni cały duchowy i etyczny dynamizm, jakiego źródłem jest Chrystus eucharystyczny dla tych, którzy się Nim karmią z należnym usposobieniem.

Kongres będzie się starał ukazać możliwości przemiany osoby i społeczności w duchu ewangelicznych błogosławieństw, wymagających nawrócenia; ono bowiem znajduje się u podstaw chrześcijańskiej odnowy. Orędzie Kongresu eucharystycznego będzie się w tym punkcie łączyć z trwającym ciągle orędziem Lourdes. Oby Dziewica Niepokalana pobudziła nasze serca do przygotowania się i oczyszczenia z myślą o tym wielkim spotkaniu!

Przypomniałem te podstawowe orientacje, ponieważ Kościół katolicki potrzebuje ich dzisiaj w sposób szczególnie. Żywo popieram pracę, jaką podejmie w tym kierunku Komitet Międzynarodowy oraz ci, którzy na różnych szczeblach będą współdziałać w przygotowaniu i organizowaniu przyjęcia uczestników, liturgii, nauczania, świadectw i wymiany doświadczeń. Wzywam nad nimi światła i mocy Ducha Świętego. Miasto Maryi, które oglądało już tyle wspaniałych pielgrzymek, stwarza niezrównaną, wprost jedyne na świecie oprawę dla oddania hołdu Chrystusowi eucharystycznemu i promieniowaniu Jego orędzia.

Wszystkim odpowiedzialnym udzielam z głębi serca mojego Apostolskiego Błogosławieństwa.

Z Watykanu, 1 stycznia 1979

Jan Paweł II PP.